

слухачів і суспільства в цілому.

2. Етичність

Слід уникати дискримінації, розпалювання ненависті чи ворожнечі. Мова оратора повинна бути толерантною, поважати різноманіття думок, культур, релігій тощо.

3. Повага до аудиторії

Оратор має враховувати рівень знань, цінності, інтереси та потреби своїх слухачів. Важливо говорити зрозуміло, без приниження чи зверхності.

4. Відповідальність за наслідки

Оратор повинен розуміти, що його слова можуть надихати, але також здатні викликати деструктивні дії. Важливо прогнозувати можливі наслідки виступу.

5. Прозорість намірів

Чесно розкривати цілі своєї промови, уникати маніпуляцій або використання аудиторії у власних інтересах.

6. Соціальна користь

Оратор має прагнути до позитивних змін у суспільстві, сприяти конструктивному діалогу, поширенню знань та зміцненню моральних цінностей.

Приклад порушення соціальної відповідальності:

Якщо оратор у публічному виступі поширює дезінформацію або закликає до насильства, це є прямим порушенням соціальної відповідальності. Такі дії можуть призвести до конфліктів, суспільної напруги чи інших негативних наслідків.

Таким чином, соціальна відповідальність оратора є важливим принципом, який сприяє етичному та корисному для суспільства спілкуванню.

Список використаних джерел:

1. Г. П. Клімової і М. П. Требіна. ОРАТОРСЬКЕ МИСТЕЦТВО. Харків : Право, 2013. 207 с. URL: http://ftplec.nlu.edu.ua/Лекційні%20матеріали/Кафедра%20соціології%20та%20політології/Ораторське%20мистецтво/trebin_m_p_klimova_g_p_red_orators_ke_mistetstvo.pdf.

2. Ораторське мистецтво: поняття та основи. Реферат. Освіта.UA. URL: <https://osvita.ua/vnz/reports/rhetoric/30513/> (дата звернення: 26.11.2024)

Помаз Богдан

студент

Леміш Наталія

к.і.н. доцент

ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

**НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПИТАНЬ
АКАДЕМІЧНОЇ ДОБРОЧЕСНОСТІ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ**

У контексті глобалізації та розвитку інформаційних технологій питання академічної доброчесності набувають особливої актуальності. В Україні питання академічної доброчесності регулюються низкою нормативно-правових актів,

серед яких: Закон України «Про освіту», що визначає загальні засади забезпечення академічної доброчесності у закладах вищої освіти, встановлює відповідальність за її порушення; Кодекси академічної доброчесності закладів вищої освіти, які розробляються окремими університетами та визначають конкретні правила і процедури, пов'язані з забезпеченням академічної доброчесності в межах закладу [2]. Постанови Кабінету Міністрів України, які регулюють окремі аспекти забезпечення академічної доброчесності, наприклад, порядок проведення атестації наукових працівників. Внутрішні документи закладів вищої освіти: статuti, положення, інструкції, які деталізують процедури забезпечення академічної доброчесності на рівні конкретного закладу, а саме:

- Кодекс корпоративної культури;
- Кодекс академічної доброчесності;
- Положення про академічну доброчесність та етику академічних взаємовідносин;
- Положення про Комісії з академічної доброчесності і університетську Комісію з етики та управління конфліктами;
- Положення про групу сприяння академічній доброчесності [1].

Інформаційна база, за допомогою якої здійснюється популяризація принципів академічної доброчесності та підвищення рівня обізнаності всіх учасників освітньо-наукової діяльності у питаннях академічної доброчесності та основними складовими якої є:

- сайт (рубрика сайту) «Академічна доброчесність»;
- інформаційні та методичні матеріали, присвячені інформаційній грамотності та попередженню плагіату, які створені спільно з представниками компаній-розробників програм перевірки робіт на унікальність;
- інформаційні матеріали щодо корпоративної культури на робочому місці та переваг чесного навчання, які створені спільно з представниками роботодавців; – матеріали, присвячені популяризації принципів академічної доброчесності серед осіб, що здобувають вищу освіту (банери, інфографіка, роздаткові матеріали тощо) [3].

Незважаючи на наявність нормативно-правової бази, в Україні, як і в багатьох інших країнах, існують певні проблеми в забезпеченні академічної доброчесності. Серед них можна виділити:

- недостатня обізнаність учасників освітнього процесу про норми академічної доброчесності;
- відсутність єдиної системи моніторингу та контролю за дотриманням академічної доброчесності;
- недостатня ефективність механізмів виявлення та розслідування порушень;
- недостатнє суспільне засудження порушень академічної доброчесності.

Нормативно-правове регулювання питань академічної доброчесності є важливим інструментом для забезпечення високих стандартів у науковій діяльності та освіті. Однак, ефективність цього регулювання залежить не тільки від наявності відповідних нормативних актів, але й від рівня свідомості учасників освітнього процесу, а також від готовності закладів вищої освіти впроваджувати ефективні механізми забезпечення академічної доброчесності.

Список використаних джерел:

1. Академічна доброчесність. *Ніжинський агротехнічний інститут НУБіП України*. URL: <http://nati.org.ua/content/akademichna-dobrochesnist> (дата звернення: 28.11.2024).

2. Методичні рекомендації для закладів вищої освіти з підтримки принципів академічної доброчесності / упоряд.: В. Бахрушин, Є. Ніколаєв ; Проект сприяння академічній доброчесності в Україні. – Електрон. текст. дані. 2019. 41 с. URL: <https://bit.ly/3o1yp3C> – З вебсайту AcademIQ.

3. Положення про академічну доброчесність та етику академічних взаємовідносин у Сумському державному університеті. Режим доступу: <http://normative.sumdu.edu.ua/?task=getfile&tmpl=component&id=fe3a1f9e-9c36-e911-9278-001a4be6d04a&kind=1> (дата звернення – 15.10.2019 р.).

Сидорович Олександр

д.і.н., доцент

ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

ГЕНДЕРНА ПРОБЛЕМАТИКА В СИСТЕМІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Як показує досвід демократичних країн, розвиток державної гендерної політики в усіх сферах вимагає посилення освітянського потенціалу саме з гендерної рівності.

І для ефективності реалізації цього завдання необхідно зосередити увагу на двох головних складових. По-перше – це всеохоплюючий доступ до знань про гендерну проблематику. А по-друге, необхідно забезпечити всебічне подання інформації, яка спрямована на подолання гендерних бар'єрів та стереотипів, з урахуванням специфіки конкретної аудиторії.

Всі ці завдання і цілі виходять із прагнення України стати повноцінним членом євроатлантичних структур, адже виконання критеріїв у сфері гендерної рівності є безумовною вимогою для просування на шляху до членства в ЄС і НАТО.

Зрозуміло, що основи суспільного устрою базуються на таких соціальних інститутах як освіта і сім'я. Україна маючи великий рівень освіченості населення може похвалитися і паритетним доступом до вищої освіти у гендерному розрізі

Однак проблема диспаритету проявляється вже під час побудови професійного шляху. Статистика за різні роки засвідчує наявність помітного диспаритету між чоловіками і жінками як у рівні оплати праці, так і визначенні кандидатур на керівні посади у різних сферах економічної діяльності.